

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **V. L. B.**, narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce domáhal,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

aby soud uložil žalovanému povinnost do třiceti dnů od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí ve věci žalobcovy žádosti o vydání zaměstnanecké karty, podané dne 1. 9. 2017 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „velvyslanectví“). Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předeslal, že se dne 1. 9. 2017 dostavil na velvyslanectví, kde měl sjednán termín pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání, po kontrole totožnosti byl vpuštěn do vnitřních prostor, kde následně na úředním formuláři s příslušnými náležitostmi osobně podal žádost o vydání zaměstnanecké karty tak, že ji na přepážce předal úřední osobě. Po podání žádosti byla tato žádost i s náležitostmi vrácena zpět žalobci spolu se stejnopisem usnesení velvyslanectví ze dne 1. 9. 2017, č. j. 2993/2017-HANOI-VII, jímž byla podle § 169h odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) vyslovena nepřijatelnost podané žádosti, neboť si žalobce předem nesjednal termín k jejímu podání a nepodal žádost osobně. Žalobce trval na tom, že měl termín sjednán (byť k podání žádosti o vízum za účelem podnikání), neboť bez sjednání termínu by nebyl vpuštěn do vnitřních prostor velvyslanectví. Podle žalobce navíc velvyslanectví není oprávněno žádost posoudit jako nepřijatelnou podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu nesjednání termínu pro osobní podání žádosti. Žalobce upozornil na to, že podle zmíněného ustanovení je žádost nepřijatelná, pokud si cizinec předem nesjednal termín podání žádosti způsobem stanoveným tímto zákonem, avšak zákon žádný způsob sjednání termínu nestanoví. Podle žalobce nelze užívat § 169f zákona o pobytu cizinců odděleně od § 169h odst. 1 písm. a) téhož zákona, a proto zastupitelský úřad nemůže na své úřední desce zveřejnit jakýkoli způsob sjednání termínu, ale jen způsob stanovený zákonem. Žalobce konstatoval, že registrace prostřednictvím systému Visapoint není v zákoně stanovena a povinnost registrace přes tento systém z § 169f zákona o pobytu cizinců nevyplývá. Žalobce popsal, že se opakovaně marně pokoušel v systému Visapoint registrovat, ale systém vždy odpověděl, že nemá volné termíny. Podle žalobce tudíž velvyslanectví na své úřední desce zveřejnilo způsob sjednání termínu, který není stanoven zákonem a navíc registraci fakticky neumožňuje.
3. Argument velvyslanectví, že žádost nebyla podána osobně, žalobce označil za nepřezkoumatelný, neboť není v textu zmíněného usnesení ze dne 1. 9. 2017 nijak odůvodněn. Současně jde podle žalobce o nepravdivé tvrzení. Žalobce totiž podstoupil kontrolu totožnosti jak před vstupem do prostor velvyslanectví, tak při samotném podání žádosti. Vzhledem k tomu, že velvyslanectví podle žalobce nesprávně posoudilo otázku nepřijatelnosti žádosti, nemá jím vydané usnesení žádný vliv na fakt, že podáním žádosti bylo zahájeno řízení a žalovaný jakožto věcně příslušný správní orgán je povinen v zákonných lhůtách o žádosti rozhodnout bez ohledu na existenci usnesení, které nemá konstitutivní povahu a toliko deklaruje nepřijatelnost žádosti. Žalobce proto dne 9. 1. 2018 podal žádost o opatření proti nečinnosti k Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, a navrhl, aby ministerstvo přihlédlo i k názorům Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudcích sp. zn. 7 Azs 227/2016 a 10 Azs 153/2016. O uplatnění opatření proti nečinnosti však nebylo ke dni podání žaloby rozhodnuto.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalovaný ve svém vyjádření odmítl žalobcovu argumentaci s tím, že nemá oporu v platné právní úpravě. Vysvětlil, že Ministerstvo vnitra není správním orgánem příslušným k přijetí žádosti, která má být podána na zastupitelském úřadu. Zdůraznil, že nepřijal-li zastupitelský úřad žalobcovu žádost a nepostoupil-li ji Ministerstvu vnitra, nemůže o ní žalovaný vést řízení. Žalobcem podaná žádost se řádným způsobem nedostala do dispozice žalovaného, který proto nemůže být odpovědný za nečinnost. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
5. V doplňujícím vyjádření ze dne 2. 12. 2019 žalovaný sdělil, že opětovným šetřením v dostupných elektronických evidencích bylo zjištěno, že k osobě žalobce není vedeno žádné správní řízení, které by se týkalo jakékoli jeho žádosti o povolení pobytu na území České republiky.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

6. Žalobce v replice ze dne 12. 12. 2019 poznamenal, že žalovaný nemůže pouze provádět šetření v elektronických evidencích, nýbrž je povinen si podání žádosti ověřit přímo na velvyslanectví. Žalobce současně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 280/2019, jímž bylo zrušeno výše zmíněné usnesení velvyslanectví ze dne 1. 9. 2017 o nepřijatelnosti žádosti. Citovaný rozsudek následně žalobce v podání ze dne 16. 3. 2020 navrhl jako důkaz.

Další vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v podání ze dne 11. 3. 2020 zopakoval, že v případě žalobce neeviduje žádné řízení, které by se týkalo žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty.

Ústní jednání soudu

8. Z jednání soudu konaného dne 8. 1. 2020 se oba účastníci předem omluvili.
9. Při jednání soudu konaném dne 27. 5. 2020, z něhož se předem omluvil právní zástupce žalobce, soud v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování obsahem spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 223/2017, zejména čtením usnesení velvyslanectví ze dne 1. 9. 2017, č. j. 2993/2017-HANOI-VII, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 10 Azs 280/2019-39, který nabyl právní moci dne 23. 10. 2019. Dále soud provedl dokazování čtením sdělení Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 4. 2020, založeného na č. l. 78 až 79 soudního spisu.
10. Pověřený pracovník žalovaného při tomto jednání uvedl, že právě s ohledem na obsah sdělení Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 4. 2020 trvá na tom, že žalovaný aktuálně nevede žádné řízení ohledně udělení zaměstnanecké karty žalobci, není evidována ani žádná jeho žádost. Z toho důvodu žalovaný objektivně nemůže být ve vztahu k žalobci nečinným.

Posouzení věci soudem

11. Soud předesílá, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se žalobce může po bezvysledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení domáhat, aby soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odstavce 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

12. Podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu jsou podle názoru soudu splněny, neboť žalobce podal žalobu včas a po bezvýsledném vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti ve správním řízení, jak vyplývá ze žalobcem předložené žádosti ze dne 9. 1. 2018 o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na kterou nadřízený orgán žalovaného (Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců) nereagoval.
13. Na tomto místě soud konstatuje, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud považuje za podstatné nejprve připomenout chronologicky jednotlivé relevantní události. Dne 1. 9. 2017 se žalobce dostavil na velvyslanectví, kde podal žádost o vydání zaměstnanecké karty. Velvyslanectví tuto žádost vyhodnotilo jako nepřijatelnou ve smyslu § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a vydalo žalobci záznam o usnesení ze dne 1. 9. 2017, č. j. 2993/2017-HANOI-VII, se stručně uvedenými důvody nepřijatelnosti žádosti. Žalobci byla zároveň vrácena i předmětná žádost, jak vyplývá z obsahu zmíněného usnesení i z textu samotné žaloby. Dotčené usnesení žalobce napadl žalobou, kterou zdejší soud rozsudkem ze dne 22. 7. 2019, č. j. 15 A 223/2017-41, zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 10. 2019, č. j. 10 Azs 280/2019-39, který nabyl právní moci dne 23. 10. 2019, zmíněný rozsudek zdejšího soudu i usnesení velvyslanectví ze dne 1. 9. 2017 zrušil a věc vrátil velvyslanectví k dalšímu řízení. Ze sdělení Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 4. 2020 soud zjistil, že na základě citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu velvyslanectví kontaktovalo právního zástupce žalobce, aby se žalobce dne 17. 1. 2020 v 8:30 hodin dostavil na velvyslanectví za účelem podání žádosti. Právní zástupce žalobce následně dne 20. 1. 2020 oznámil velvyslanectví, že žalobce již o podání žádosti o zaměstnaneckou kartu neusiluje.
15. Podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[n]epřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad a u žádosti podané ministerstvu ministerstvo. Je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost ministerstvo nebo zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen. Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé.“*
16. Z citovaného ustanovení i z výše popsaného skutkového stavu jednoznačně vyplývá, že vyhodnocení žalobcovy žádosti ze dne 1. 9. 2017 jako nepřijatelné mělo za následek, že příslušný tiskopis včetně všech předložených dokladů byl žalobci vrácen a na žádost se hledělo, jako by nebyla podána. Tento stav podle názoru zdejšího soudu trval až do okamžiku, kdy nabyl právní moci rozsudek Nejvyššího správního soudu, jímž bylo předmětné usnesení velvyslanectví ze dne 1. 9. 2017 zrušeno a věc byla vrácena velvyslanectví k dalšímu řízení. Nicméně ani zrušení dotčeného usnesení nic nezměnilo na tom, že velvyslanectví nemělo k dispozici žalobcovu žádost ze dne 1. 9. 2017, kterou mu již na počátku vrátilo. Z toho podle názoru soudu vyplývá, že k pokračování řízení o žalobcově žádosti ze dne 1. 9. 2017 bylo nezbytně třeba, aby žalobce projevil součinnost a tuto žádost znovu na velvyslanectví podal. To však žalobce neučinil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. V této souvislosti zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, publ. pod č. 2785/2013 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[n]ečinnost je objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů. Ne každá nečinnost je však přičitatelná správnímu orgánu. Ustanovení § 71 odst. 5 správního řádu z roku 2004 představuje materiální hledisko posouzení takového stavu; má-li zjištěná nečinnost svůj původ ve způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník, nejde o nečinnost správního orgánu a nelze se proti ní dovolávat ochrany. Posouzení, zda nejde o takovou situaci, přísluší i správnímu soudu v rámci posouzení důvodnosti žaloby podané dle § 79 a násl. s. ř. s.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že v projednávané věci má trvající nečinnost žalovaného při rozhodování o žalobcově žádosti ze dne 1. 9. 2017 svůj původ v tom, že žalobce neprojevil součinnost a navzdory výzvě ze strany velvyslanectví předmětnou žádost, která mu byla jako nepřijatelná vrácena, znovu nepodal. Žalobce dokonce prostřednictvím svého právního zástupce oznámil velvyslanectví, že již o podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty neusiluje.
18. Za dané procesní situace soud konstatuje, že žalobce nevyvinul nezbytnou součinnost, a proto nemůže žalovanému vytýkat, že je nečinný při rozhodování o žádosti, kterou žalobce po zrušení usnesení velvyslanectví znovu nepodal, a kterou tudíž žalovaný ani nemohl mít k dispozici a rozhodnout o ní. Bez součinnosti žalobce v podobě opětovného podání žádosti, která mu byla původně vrácena, tedy neměl žalovaný o čem rozhodovat a v tomto kontextu ani nemohl být nečinným.
19. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. května 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)